

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 34-a după Rusalii (a întoarcerii Fiului risipitor)

Întoarcerea aduce iertare și bucurie

Fii din Sfânta Evanghelie de astăzi - și unul și altul - au sfârșit bine. Numai că unul, cel mai mic, cel mai tânăr, mergând după mintea sa, a fost într-o mare primejdie. Putea să-l coste viața, dar mai ales pierderea sufletului său. Așa se întâmplă cu toți copiii, cu toți tinerii, cu toți bătrânii chiar, care nu ascultă de porunca lui Dumnezeu.

Ne gândim astăzi să ne recunoaștem fiecare dintre noi într-unul din cei doi fii. Cei mai mulți poate vom spune: „Suntem ca fiul cel risipitor”. Dacă suntem ca fiul cel risipitor și am făcut neascultare cum a făcut el, să facem și ce a făcut el în sfârșit și anume și-a revenit și-a venit în sine. Cuvântul acesta, dacă stăm să-l analizăm, este un cuvânt greu. Omul care păcătuiește își iese din sine; și omul care se întoarce de la păcat își intră în sine, adică este el, este el cum ar trebui să fie.

Desigur, câți dintre noi nu am risipit averea Tatălui nostru, adică averea pe care ne-a dat-o Dumnezeu? Dumnezeu ne-a dat corp, ne-am bătut joc de el; Dumnezeu ne-a dat

suflet, asemenea am făcut; Dumnezeu ne-a dat sănătate și am pierdut-o, am risipit-o; Dumnezeu ne-a dat înțelepciune și n-am folosit-o; Dumnezeu ne-a dat cele de mâncare și de trebuință corpului nostru, vieții noastre, vieții noastre și n-am folosit aceasta după cuviință. Am desfrânat, adică nu am chibzuit. [...]

Dumnezeu să sprijine gândul nostru, să ne dăm seama fiecare unde suntem! Pentru că fiecare, în felul nostru, suntem acolo, în țara păcatului, mai adunat sau mai puțin adunat în păcat, dar suntem.

În duminica aceasta observați că suntem îndemnați să ne întoarcem. Și deși am cheltuit totul, Tatăl iarăși ne primește. Și cum ne primește? Ne primește fastuos, ne primește așa, parcă am face nuntă, ne primește cu dragoste, cu jertfă, pune să mâncăm, ne primește bine. Așa de bine, încât uneori creăm invidia fratelui nostru mai mare, cuminte.

A fost în Evanghelia de astăzi și un copil cuminte, care n-a cerut averea tatălui său,

a rămas cu el, a muncit, a făcut voia lui Dumnezeu. A avut și el, iată, scăparea aceasta, că a fost invidios pe fratele său care s-a întors. Dumnezeu îl potolește și îi zice: „Lasă, toate ale mele sunt ale tale!”, dar acesta, care pierdut a fost și s-a aflat, mort a fost și a înviat, nu se cădea oare să-l primim cu cinste, cu cuviință și cu bucurie? Întoarcerea aduce iertare și bucurie.

Pr. Nicolae Tănase | Sursa: doxologia.ro

Sfântul Meletie, Arhiepiscopul Antiohiei

Sfântul Meletie, contemporan al Sfinților Trei Ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, a rămas în conștiința Bisericii ca apărător al dreptei credințe în fața ereziei ariene, care nega divinitatea mântuitorului Iisus Hristos.

Originar din Armenia, pentru credința și pentru viața sa virtuoaasă, este numit mai întâi episcop al cetății Sevastia din Armenia, apoi ales Arhiepiscop în scaunul Antiohiei, în vremea împăratului Constantin al II-lea (337-340).

De trei ori a fost izgonit și exilat Sfântul Meletie, din scaunul său, de către ereticii arieni, în Armenia.

Sfântul Meletie a participat la cel de-al doilea Sinod Ecumenic de la Constantinopol,

din anul 381, în timpul căruia împăratul Teodosie i-a arătat o cinste aparte. La acest Sinod, Dumnezeu a lucrat minuni prin Sfântul Meletie. Pe când acesta explică dogma Sfintei Treimi, slujindu-se de mâna sa, arătând mai întâi unimea printr-un singur deget, iar treimea, prin trei, înaintea tuturor, a ieșit deodată o văpaie luminoasă din mâna ierarhului. Această minune a rușinat pe eretici, iar pe cei dreptslavitori i-a întărit în dreapta credință.

La acest Sinod, Sfântul Meletie l-a confirmat pe Sfântul Grigorie Teologul ca patriarh al Constantinopolului. Tot el, mai înainte de aceasta, l-a hirotonit diacon pe Sfântul Vasile cel Mare și l-a botezat pe Sfântul Ioan Gură de Aur.

Cuvânt pentru tineri

Pe tineri nu-i poți păcăli. Dacă nu ești onest cu ei, dacă pozezi, dacă ai fie și cea mai mică urmă de fățărnicie sau vreun interes ascuns, ei te simt și, mai devreme sau mai târziu, te ocolesc. Așa încât, dacă tinerii ne evită, a noastră este vina, nu a lor. Pe cei tineri toată lumea are impresia că trebuie să-i învețe ceva, să le facă morală sau, la cealaltă extremă, să le inoculeze ideea că n-au nevoie de nimeni și de nimic, că-și sunt suficienți lor înșiși. Dar tinerii nu pot fi prostiți și manipulați la nesfârșit. Ei au nevoie doar de un singur lucru pentru a se elibera din închisoarea întinericului: de onestitate. Nimic nu e mai trist pe lume decât să vezi un tânăr viclean sau care se autoamăgește. Un tânăr care se lasă cumpărat ca să strige lozinci prin piețe sau care-și vinde visurile pe tarabele înșirate ispititor de iarmarocul acestei lumi. Un tânăr care se lasă corupt, care caută să parvină după modelul adulților, adică prin compromis și minciună. Tineretea e sinonimă cu franchețea, cu elanul, cu scormonirea întru adevăr, cu visurile imposibile. **Pe tineri îi poți amăgi, dar nu-i poți supune.** Tineretea este imprevizibilă.

Ce-aș putea spune, totuși, tinerilor de azi? Același lucru pe care îl tot spun celor trei fete ale mele, dintre care două au trecut deja de granița celor 18 ani. Aș spune tinerilor că **eu am mare încredere în ei!** Nu am încredere în cântecele de sirenă ale lumii care-i înconjoară. Nu am neapărat încredere că ei vor ști să facă alegerile cele mai bune la această vârstă. Dar am încredere că **Dumnezeu îi iubește și că le va descoperi Adevărul și îi va pune pe Cale, spre a dobândi Viața** (cf. Ioan 14, 6). Am încredere că ei, tinerii, nu se mulțumesc cu puțin, ci vor dori Totul. Că vor face indigestie de la atâtea plăceri, alergie la tot ceea ce este artificial sau virtual și că vor avea reacții adverse la manipulările de tot felul. Că ei vor ști – fără să le fi fost predat la școală – să facă diferența între cineva care te folosește și Cineva care te iubește. Între cineva care vrea să te stăpânească și Cineva care vrea să fii liber. Între cei ce promit, dar nu oferă, și Cel ce nu promite, ci oferă continuu, fără

a pretinde altceva, decât șansa de a oferi și mai multă viață (cf. Ioan 10, 10). Cu alte cuvinte, aleg să am încredere că tinerii sunt mai receptivi decât credem noi la prezența discretă și dragostea necondiționată a lui Dumnezeu.

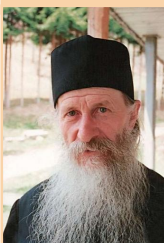
Vedeam și în România, dar parcă aici, în Occident, sunt mult mai mulți tinerii ce se afundă în plăcerea oferită de sex, de droguri, de alcool etc. De fapt, ei caută un anesteziec pentru rănilor sufletești. Sunt tineri lipsiți de sens, care ajung foarte repede la depresie. Și cum să nu te apuce urâtul, când te uiți în jur și totul arată ca un imens deșert spiritual? Ce să le mângâie inima, cine să le-mplinească năzuințele? Acești tineri au nevoie să privească pe cineva în ochi, ca spre o fereastră de la care le face din mână Dumnezeu. De aceea, **mă simt adesea rușinat când trebuie să privesc eu însumi un tânăr în ochi.** Ce va vedea el în mine? Patimile și neputințele mele sau nădejdea licărindu-mi de fiecare dată în inimă, când în minte se aude: „**Doamne, lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!**”. Cât aș vrea să nu fiu piatră de potic-

neală pentru nimeni, mai ales pentru acești mai tineri prieteni ai mei! Cât m-aș bucura dacă ei s-ar uita nu la nemernicia mea, la faptele mele smintitoare, la cuvintele mele slăbănoage, ci la Dumnezeu care îmi tot ridică privirea. Eu am eșuat în tinerete, târziu L-am (re)găsit pe Dumnezeu. Cu ce drept le-aș cere eu acum tinerilor să nu cadă, să se păstreze curați? Nu le pot cere, dar le pot povesti despre căderi. Nu pot decât să mă ofer lor ca o carte deschisă, pe care o pot citi sau pe care o pot ignora. Dar mai ales, pot să ofer o inimă de mamă și o îmbrățișare de tată. Să nu-i judec și să nu obosesc a le spune că nici Hristos nu a venit ca să-i condamne, „căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea” (Ioan 3, 17).

Am spus prea multe pentru un om care nu are nimic de spus. De fapt, în esență, eu doream să spun un singur lucru, atât: Tinere, iartă-mă, căci și din cauza păcatelor mele lumea a devenit pentru tine loc al pierzării. Iartă și vei birui!

pr. Constantin Sturzu
Sursa: doxologia.ro

Care este cea mai puternică rugăciune a creștinilor în vreme de ispite, pagube, judecăți, primejdii, vrăjitorie și tot felul de necazuri?

Este citirea psalmilor, cu post și cu lacrimi, mai ales la miezul nopții. Psaltirea, ajutată de post, are mare putere asupra diavolilor și asupra vrăjmașilor văzuți și nevăzuți. De aceea, ori de câte ori credincioșii au necazuri mari, judecăți, boli grele, operații etc., sunt datori să facă rugăciuni cu post, ziua și la miezul nopții sau când poate fiecare, citind câteva catisme la Psaltire și **Paraclisul Maicii Domnului**. Apoi să facă **metanii** după putere și numaidecât vor simți harul și ajutorul Sfântului Duh și se vor izbăvi de toată primejdia.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan)